

РЕШЕНИЕ

№ 23596

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1962** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба на М. Г. И., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.С. С., с адрес за призоваване в [населено място], [улица], ет.1, офис 4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №26-4332-000418/28.01.2026 г. по чл.171, т.1, б.3)ГГ) от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към отдел ПП при СДВР.

Жалбоподателката счита оспорваната ЗППАМ за незаконосъобразна и неотговаряща с целта на закона. Излага аргументи, че не е собственик на автомобила и не е знаела за прекратената регистрация на МПС. Посочва, че веднага след узнаване за прекратената регистрация е сключена застраховка ГО за МПС и регистрацията е възстановена. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът - полицейски инспектор към отдел ПП при СДВР, издал процесната ЗППАМ, не се явява и се представлява от юрк.П., който оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да потвърди оспорената ЗППАМ като законосъобразна и правилна.

СГП - редовно призована не изпраща представител и не изразява становище по спора.

Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б.з), гГ) от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството

за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: На 24.01.2026 г. около 11:09 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], М. Г. И. управлява л.а.“Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. Л. И., [ЕГН], и до номер 5 при извършената проверка, и след справка в ОДЧ-80 е установено, че управляваното от водача МПС е със служебна прекратена регистрация от 25.11.2025 г. по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен Фонд. Със заповедта е наложена ПАМ на водача на автомобила.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 5114767/24.01.2026 г., за това, че на същата дата около 11:09 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], М. Г. И. управлява л.а.“Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. Л. И., [ЕГН], и до номер 5 при извършената проверка, и след справка в ОДЧ-80 е установено, че автомобила не е регистриран по надлежния ред и е със служебна прекратена регистрация от 25.11.2025 г. Водачът е сам в автомобила..

Посочено е, че с това И. виновно е нарушила чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП –управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, и чл.100, ал.1, т.2 – не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява.

От представената на л.23 от делото справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 25.11.2025 г. 04:19 ч., като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано следното: „2823/31.10.2025 г. /уведомен на 26.10.2025 г., поделение: отдел Пътна полиция – СДВР“. Съгласно същата справка фигурира отбелязване, че на 24.01.2026 г. в 14:05 ч. е извършено служебно възстановяване по чл.143, ал.10 ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна ГО.

По делото е приета административната преписка, в т.ч. и допълнително представените от страна на ответника доказателства за компетентност на актосъставителя и на издателя на процесната ПАМ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 7.09.2025г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото: заповед №517-з-13397/02.12.2024 г. на директор на СДВР и заповед №8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно П. Х. П. – полицейски инспектор към О“ПП“ -СДВР.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Издадена в съответствие с материалния закон, но в нарушение на неговата цел.

Нарушението, заради което е приложена процесната ПАМ спрямо жалбоподателя И. е за това, че е управлявало автомобил л.а.“Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. Л. И., [ЕГН], регистрацията на който е служебно прекратена на 25.11.2025 г. по реда на чл.143 ал.10 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т. 1, б. "з" /нова - ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г. / от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" се прилага на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът С. Т. С. управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от ЗДвП, считано от 11.11.2025 г. В случая в заповедта е извършено нормативно препращане към чл.175, ал.3 от ЗДвП, която е норма е посочена в разпоредбата на буква "з", гг) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП.

Административният орган е описал фактите, които са установени въз основа на АУАН.

Нормата на чл. 574, ал. 10 от КЗ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за ЗЗ "ГО" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка, като съгласно ал. 11 компетентните органи по ал. 1 /които регистрират превозните средства в Република България -т. 1; и които осъществяват контрол по ЗДвП – т. 2 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за ЗЗ "ГО" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

Фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП във връзка с констатациите на органа включва две материално правни предпоставки. Първата предпоставка е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по чл. 175, ал. 3, във вр. с чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, поради твърдението на органа за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. По делото не се спори и се установява от събраните по делото доказателства качеството "водач" на жалбоподателя С.. По отношение на другата изискуема от закона предпоставка, с оглед събраните по делото доказателства, съдът съобрази следното:

При описаната по-горе законодателна уредба, съдът приема, че след изменението на нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в сила от 07.09.2025 г. е отпаднало изискването компетентните органи да

уведомяват лицето за прекратената регистрация, за да може същата да породи правни последици и да послужи като основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП. Достатъчно е от Гаранционния фонд да е изпратено уведомление до собственика на съответния автомобил за несклучена или изтекла ЗЗ "ГО", респ. уведомление до съответните компетентни органи за прекратяване на регистрацията след непредставяне на валидно сключена застраховка в дадения 14-дневен срок. Това дава основание за прекратяване на регистрацията по силата на закона. Тук следва да се отбележи, че видно от разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ, определеният от Гаранционния фонд 14 - дневен срок започва да тече от датата на изпращане на уведомлението, а не от датата на получаване на същото. Следователно законът не свързва настъпването на правните последици от несклучването на ЗЗ "ГО" с получаване на уведомлението, а с неговото изпращане. В този смисъл, издаденият и оспорен в настоящото производство административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Административният акт обаче, противоречи на целта на закона по следните съображения:

От приетите писмени доказателства – Справка АИС-КАТ Регистрация, се установява, че е извършено служебно възстановяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна ГО на дата 24.01.2026 г., отразена в 14:05 ч., следователно за процесния автомобил има валидно сключен договор за застраховка ГО, в същия ден на констатираното нарушение –установено на 24.01.2026 г. в 11:09 ч. В този смисъл оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП са средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид всичко изложено, административният акт следва да бъде отменен.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр.2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Г. И., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.С. С., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-000418/28.01.2026 г. по чл.171, т.1, б.3)ГГ) от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към отдел ПП при СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.